

1 Po spełnieniu jakich warunków można uzyskać rozwód?

Sąd może orzec rozwód na wniosek jednego lub obojga małżonków, jeżeli w ich małżeństwie nastąpił trwały i zupełny rozkład pożycia. Przy udzielaniu rozwodu sąd musi mieć na względzie przede wszystkim dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków.

2 Jakie są podstawy orzeczenia rozwodu?

Podstawę orzeczenia rozwodu stanowi trwały i zupełny rozkład pożycia. Sąd przeprowadza w tym zakresie postępowanie dowodowe. Sąd może również nakazać przeprowadzenie postępowania dowodowego z urzędu. Ostateczne i wspólne oświadczenie woli małżonków (ich obopólne porozumienie) dotyczące konieczności rozwodu złożone bez wywierania bezprawnego nacisku świadczy o trwałym i zupełnym rozkładzie pożycia. Trwały i zupełny rozkład pożycia małżeńskiego można ustalić w szczególności wówczas, gdy małżonkowie nie prowadzą już wspólnego gospodarstwa domowego i gdy można stwierdzić na podstawie wydarzeń prowadzących do separacji małżonków i okresu osobnego zamieszkiwania, że powrót małżonków do siebie jest mało prawdopodobny.

Wspólne i ostateczne oświadczenie woli małżonków dotyczące konieczności rozwodu złożone bez wywierania bezprawnego nacisku uznaje się za wystarczający dowód rozkładu pożycia małżeńskiego. Dlatego też w przypadku złożenia takiego wspólnego oświadczenia nie zachodzi konieczność szczegółowej analizy przyczyn, które doprowadziły do separacji.

Decyzję małżonków można uznać za ostateczną, jeżeli doszli oni do porozumienia w kwestii sprawowania władzy rodzicielskiej nad ich wspólnymi dziećmi, utrzymywania kontaktów między rodzicem niemieszkającym z dzieckiem a dzieckiem, świadczeń alimentacyjnych, korzystania z domu rodzinnego i – o ile zgłoszono taki wniosek – alimentów dla małżonka (porozumienie małżonków wymaga zatwierdzenia przez sąd). Jeżeli małżonkowie osiągną porozumienie w kwestii sprawowania wspólnej władzy rodzicielskiej, nie muszą uzgadniać warunków utrzymywania kontaktów z dzieckiem. Muszą jednak określić miejsce zamieszkania dziecka. W rezultacie charakter zagadnień wymagających uzgodnienia przez małżonków, którzy wystąpili o rozwód za obopólnym porozumieniem, zależy od ich decyzji odnoszącej się do sprawowania wspólnej władzy rodzicielskiej.

Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do wcześniejszych przepisów obecnie w kodeksie cywilnym nie przewiduje się porozumienia między małżonkami w sprawie podziału majątku wspólnego.

3 Jakie są skutki rozwodu w odniesieniu do:

Małżeństwo kończy się wraz z rozwodem małżonków. Po uzyskaniu rozwodu prawo pieczy nad wspólnym dzieckiem i jego utrzymanie, kontakty rodzica z dzieckiem, alimenty dla któregośkolwiek z małżonków, korzystanie z domu rodzinnego i, w przypadku wspólnej władzy rodzicielskiej, miejsce zamieszkania dziecka reguluje uгода sądowa, jeżeli strony osiągną porozumienie, spełniając wymagania ustawowe, lub w przypadku braku porozumienia między małżonkami – orzeczenie sądu. Małżonkowie nie muszą zgodzić się na podział majątku wspólnego w celu uzyskania orzeczenia o rozwodzie przez sąd.

3.1 osobistych relacji pomiędzy małżonkami (np. nazwisko)?

Po orzeczeniu rozwodu lub unieważnieniu małżeństwa byli małżonkowie posługują się nadal tymi samymi nazwiskami co w trakcie małżeństwa. Jeżeli chcą to zmienić, informują o tym urzędnika stanu cywilnego po uzyskaniu rozwodu lub unieważnieniu małżeństwa. Była żona nie może jednak posługiwać się nazwiskiem byłego męża z przyrostkiem wskazującym na status małżeński, jeżeli nie posługiwała się tym nazwiskiem w trakcie małżeństwa. Na wniosek byłego męża sąd może zabronić byłej żonie używania jego nazwiska w formie, na podstawie której może on zostać zidentyfikowany, gdyby żonę skazano na karę pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa umyślnego. W przypadku ponownego zawarcia związku małżeńskiego przez byłą żonę nie może ona już używać nazwiska byłego męża z przyrostkiem wskazującym na status małżeński. Nie może odzyskać tego prawa nawet w przypadku ponownego rozwodu.

3.2 podziału majątku małżonków?

W przypadku rozwodu ustaje wspólność majątkowa byłych małżonków i każde z nich może wystąpić o podział majątku wspólnego. Mogą oni zażądać zwrotu wkładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty współmałżonka lub zwrotu wkładów poczynionych z majątku osobistego współmałżonka na majątek wspólny, jak również zwrotu wydatków na zarządzanie majątkiem i jego utrzymanie. Nie można dochodzić zwrotu wydatków, jeżeli małżonkowie zrzekli się swoich praw do tych środków. Jeżeli w czasie trwania wspólnego pożycia małżeńskiego ze składnika majątku osobistego małżonka korzystają oboje małżonkowie, zwrot jest należny jedynie w wyjątkowych i należyście uzasadnionych przypadkach. Udziały w majątku wspólnym, który posiadali w chwili ustania wspólności majątkowej, byli małżonkowie otrzymują w drodze podziału w naturze. Majątek osobisty małżonków, który posiadali w chwili ustania wspólności majątkowej, również znosi się poprzez podział w naturze. Jeżeli z jakichkolwiek względów nie jest to możliwe lub taki podział spowodowałby znaczny spadek wartości przedmiotów majątkowych, to w razie braku porozumienia między stronami sąd wyznaczy metodę podziału majątku. Brakujące składniki majątku wspólnego lub osobistego nie będą zwracane, jeżeli w chwili ustania wspólności majątkowej nie istnieje majątek wspólny lub małżonek zobowiązany do zwrotu przedmiotów nie posiada majątku osobistego.

Jeżeli majątek wspólny małżonków zostaje podzielony na podstawie umowy zawartej między małżonkami, umowę taką uznaje się za ważną, jeżeli sporządzoną ją w formie pisemnego dokumentu urzędowego lub dokumentu prywatnego poświadczonego przez adwokata. Przepis ten nie ma zastosowania do podziału ruchomości stanowiących część majątku wspólnego małżonków, jeżeli podział odbył się w drodze egzekucji.

Jeżeli małżonkowie nie zawarli umowy w sprawie podziału majątku wspólnego lub zawarta umowa nie reguluje wszystkich roszczeń, które mogą powstać w przypadku rozwodu, sąd może nakazać podział majątku wspólnego małżonków i zaspokojenie roszczeń. Sąd musi dopilnować, aby w trakcie podziału majątku żaden z małżonków nie uzyskał nienależnej korzyści materialnej.

3.3 małoletnich dzieci małżonków?

Rodzice mają obowiązek dzielenia się ze swoimi małoletnimi dziećmi środkami dostępnymi na ich wspólne utrzymanie, nawet kosztem własnych potrzeb. Zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli dziecko może sfinansować swoje rozsądne potrzeby z wynagrodzenia uzyskanego za wykonywaną pracę lub z dochodu z majątku dziecka lub jeżeli dziecko ma krewnego w linii prostej, który może zostać zobowiązany do płacenia alimentów. Rodzic sprawujący pieczę nad dzieckiem zapewnia środki utrzymania w naturze, natomiast rodzic niemieszkający z dzieckiem zapewnia głównie środki pieniężne na utrzymanie dziecka (świadczenie alimentacyjne).

Jeżeli świadczenie alimentacyjne zostanie przyznane wyrokiem sądu, zostanie określona należna kwota alimentów. Sąd może wskazać w swoim wyroku, że należna kwota alimentów będzie co roku automatycznie waloryzowana o wskaźnik cen konsumpcyjnych publikowany corocznie przez węgierski Główny Urząd Statystyczny od dnia 1 stycznia następnego roku.

W zakresie, w jakim jest to wykonalne, decyzje dotyczące sprawowania władzy rodzicielskiej nad dzieckiem muszą być podejmowane przez rodziców za obopólnym porozumieniem.

Jeżeli rodzice nie osiągną porozumienia w tych kwestiach, sąd przyzna pieczę rodzicowi, który, w ocenie sądu, może lepiej zapewnić fizyczny, psychiczny i moralny rozwój dziecka. Jeżeli powierzenie dziecka któremukolwiek z rodziców zagrażałoby jego dobru, sąd może przyznać pieczę osobie trzeciej, pod warunkiem że osoba ta sama wystąpi o przyznanie jej pieczy.

Dziecko ma prawo do bezpośredniego i osobistego kontaktu z rodzicem niemieszkającym z dzieckiem. Regularne utrzymywanie osobistych relacji i bezpośredniego kontaktu z dzieckiem jest prawem i obowiązkiem rodzica niemieszkającego z dzieckiem (prawo do kontaktów). Rodzic lub inna osoba mająca pieczę nad dzieckiem nie może naruszać prawa do kontaktów.

Rodzic sprawujący pieczę nad dzieckiem i rodzic niemieszkający z dzieckiem muszą współpracować – z poszanowaniem życia rodzinnego i prawa do spokoju drugiej strony – w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju dziecka. Rodzic sprawujący pieczę nad dzieckiem musi regularnie udzielać rodzicowi niemieszkającemu z dzieckiem informacji na temat rozwoju, stanu zdrowia i edukacji dziecka i nie może odmówić udzielenia takich informacji, jeżeli rodzic niemieszkający z dzieckiem zwróci się o ich udzielenie.

Rodzice mieszkający oddzielnie wykonują swoje prawa wspólnie w odniesieniu do zasadniczych kwestii dotyczących przyszłości dziecka, nawet jeżeli pieczę przyznano jednemu z nich na podstawie obopólnego porozumienia lub wyroku sądu, z wyjątkiem sytuacji gdy sąd ograniczył władzę rodzicielską rodzica niemieszkającego z dzieckiem lub pozbawił go takiej władzy. Zasadnicze kwestie związane z przyszłością dziecka dotyczą używania lub zmiany nazwiska małoletniego dziecka, jego miejsca zamieszkania innego niż miejsce zamieszkania z rodzicem sprawującym pieczę, miejsca jego pobytu za granicą w przypadku zamieszkania na stałe lub tymczasowego pobytu, jak również obywatelstwa, kształcenia i kariery zawodowej dziecka.

3.4 obowiązku alimentacyjnego względem współmałżonka?

Po orzeczeniu separacji sądowej małżonek może dochodzić od drugiego małżonka alimentów, a w przypadku rozwodu były małżonek może wystąpić o alimenty, jeżeli ich potrzebuje z przyczyn przez siebie niezawinionych, chyba że (były) małżonek występujący o alimenty nie zasługuje na nie z powodu swojego zachowania w trakcie małżeństwa. Nałożenie obowiązku alimentacyjnego nie powinno w żaden sposób narazić na pogorszenie sytuacji życiowej byłego małżonka zobowiązanego do tych świadczeń oraz osoby, którą jest on zobowiązany utrzymywać wspólnie z byłym małżonkiem występującym o zasądzenie alimentów. Obowiązek alimentacyjny może zostać przyznany na czas określony, jeżeli można założyć, że strona występująca o przyznanie alimentów nie będzie ich potrzebowała po upływie tego okresu.

Jeżeli małżonek lub były małżonek występuje o alimenty ze względu na pogorszenie się jego sytuacji po upływie pięciu lat od separacji sądowej, wniosek ten może zostać uwzględniony tylko w wyjątkowych przypadkach ze względów słuszności. Jeżeli małżonkowie pozostawali w związku małżeńskim przez okres krótszy niż rok i nie mają wspólnych dzieci, były małżonek znajdujący się w trudnej sytuacji jest uprawniony do otrzymywania alimentów tylko przez okres równoważny okresowi wspólnego pożycia. Ze względów słuszności i w wyjątkowych przypadkach sąd może orzec o obowiązku alimentacyjnym na dłuższy okres.

4 Co w praktyce oznacza termin prawny „separacja sądowa“?

Separacja sądowa małżonków oznacza zakończenie wspólnego pożycia małżonków. Po jej orzeczeniu można wystąpić do sądu między innymi o podział majątku małżonków.

5 Jakie są warunki orzeczenia separacji sądowej?

Moment rozpoczęcia i zakończenia wspólnego pożycia małżonków i, co za tym idzie, okresu, przez który pozostawali we wspólności majątkowej, zostanie określony przez sąd wedle jego uznania. Korzystając ze swobody uznania, sąd musi rozważyć różne aspekty pożycia małżonków (współżycie fizyczne, współzależność ekonomiczną, wspólny dom rodzinny i wspólne gospodarstwo domowe, przejawy jedności małżeńskiej, wychowywanie wspólnych dzieci, krewnych, opiekę nad dzieckiem jednego z małżonków itp.). Sąd ustala zatem, czy wspólne pożycie małżonków trwa nadal, czy też zakończyło się, na podstawie wyniku analizy wszystkich wzajemnie powiązanych czynników ekonomicznych, rodzinnych, emocjonalnych i odnoszących się do zamiarów stron. Brak niektórych z tych czynników niekoniecznie musi oznaczać, że wspólne pożycie małżonków zakończyło się, w szczególności jeżeli istnieje obiektywny powód tej sytuacji.

6 Jakie są skutki prawne separacji sądowej?

Po orzeczeniu separacji sądowej, wyznaczającej koniec wspólnego pożycia małżeńskiego, małżonkowie mogą wystąpić o podział majątku wspólnego. W tym momencie małżeństwo nie zostało jeszcze prawnie rozwiązane, ale małżonkowie mogą niezależnie nabywać składniki majątku. W odniesieniu do majątku wspólnego małżonkowie mogą podejmować decyzje wyłącznie wspólnie, ponieważ nie obowiązuje już domniemanie zgody. Jeżeli małżonkowie mają wspólne dzieci, muszą porozumieć się co do podziału władzy rodzicielskiej.

7 Co w praktyce oznacza termin „unieważnienie małżeństwa“?

Małżeństwo można uznać za unieważnione wyłącznie wówczas, gdy sąd uznał je za nieważne w wyroku wydanym w postępowaniu w sprawie unieważnienia. Wyrok unieważniający małżeństwo dotyczy każdej zainteresowanej osoby. Skutki prawne unieważnienia małżeństwa określono w przepisach prawa.

8 Jakie są warunki orzeczenia unieważnienia małżeństwa?

Małżeństwo jest nieważne, jeżeli którakolwiek ze stron pozostaje w poprzednim związku małżeńskim lub zarejestrowanym związku partnerskim. Ponadto małżeństwo jest nieważne, jeżeli współmałżonkowie są krewnymi w linii prostej lub rodzeństwem, jeżeli współmałżonek jest zstępny brata lub siostry drugiego współmałżonka lub jeżeli jeden ze współmałżonków przysposobił drugiego współmałżonka. Jeżeli jedna ze stron zawarła małżeństwo jako osoba ubezwłasnowolniona w następstwie złożenia oświadczenia o zdolności do zawarcia małżeństwa, małżeństwo jest nieważne. Małżeństwo jest także nieważne, jeżeli, pomimo niestwierdzenia braku zdolności danej strony do zawarcia małżeństwa w momencie zawierania małżeństwa, osoba ta w tym momencie była całkowicie ubezwłasnowolniona. Małżeństwo jest także nieważne, jeżeli współmałżonkowie nie byli jednocześnie obecni w chwili składania oświadczenia o zamiarze wstąpienia w związek małżeński. Jeżeli jedną ze stron małżeństwa jest małoletni, małżeństwo jest nieważne. W drodze wyjątku małoletni mogą zawierać związki małżeńskie po uzyskaniu uprzedniej zgody organu właściwego ds. opieki i ochrony dziecka. Organ ten może wydać taką zgodę wyłącznie w należycie uzasadnionych przypadkach i gdy zainteresowana małoletnia strona ma co najmniej 16 lat.

9 Jakie są skutki prawne unieważnienia małżeństwa?

Jeżeli oboje małżonkowie zawarli małżeństwo, które zostało następnie unieważnione, w dobrej wierze, skutki prawne małżeństwa w odniesieniu do majątku są takie same jak w przypadku ważnego małżeństwa. W przypadku unieważnienia małżeństwa małżonkowie mogą dochodzić swoich roszczeń majątkowych na takich samych zasadach, jakie obowiązują w przypadku rozwodu orzeczonego przez sąd. Jeżeli tylko jedno z małżonków zawarło małżeństwo w dobrej wierze, zasady te będą stosowane tylko na jego wniosek.

Po unieważnieniu małżeństwa małżonkowie zachowują nazwisko, którego używali w trakcie małżeństwa. Jeżeli chcą to zmienić, informują o tym urzędnika stanu cywilnego po unieważnieniu małżeństwa. Była żona nie może jednak posługiwać się nazwiskiem byłego męża z przyrostkiem wskazującym na status małżeński, jeżeli nie posługiwała się tym nazwiskiem w trakcie małżeństwa.

Unieważnienie małżeństwa nie wpływa na domniemanie ojcostwa męża matki.

10 Czy istnieją jakieś alternatywne sposoby, poza drogą sądową, rozwiązywania problemów związanych z rozwodem?

W sprawach dotyczących unieważnienia małżeństwa i rozwodu sądy mają wyłączną właściwość.

W przypadku unieważnienia małżeństwa lub udzielenia rozwodu sąd musi w razie potrzeby orzec co do pieczy nad małoletnimi dziećmi zrodzonymi z małżeństwa i ich utrzymania, nawet w przypadku braku odpowiednich wniosków w tym względzie. Sąd wyda orzeczenie w kwestiach dodatkowych (np. alimentów dla małżonków, korzystania z domu rodzinnego, podziału majątku wspólnego małżonków), jeżeli zostanie złożony odpowiedni wniosek. Jeżeli wniosek nie zostanie złożony, sąd nie wyda orzeczenia w tych kwestiach, które strony mogą rozstrzygnąć w drodze umowy pozasądowej.

Przed wszczęciem postępowania rozwodowego lub w jego trakcie małżonkowie mogą podjąć mediację z własnej inicjatywy lub na wniosek sądu w celu osiągnięcia porozumienia w kwestiach spornych dotyczących ich związku i rozwiązania małżeństwa. Umowę wynegocjowaną przez strony w wyniku mediacji sąd może włączyć do orzeczenia.

W razie potrzeby sąd może zobowiązać rodziców wnoszących o rozwód do podjęcia mediacji w odniesieniu do kwestii dodatkowych w celu zapewnienia odpowiedniego rozstrzygnięcia w zakresie władzy rodzicielskiej i niezbędnej współpracy między stronami.

11 Gdzie należy złożyć pozew/wniosek o rozwód/separację sądową/unieważnienie małżeństwa? Jakich formalności należy dopełnić i jakie dokumenty należy załączyć do pozwu/wniosku?

W celu uzyskania rozwodu małżonek musi wszcząć postępowanie rozwodowe przeciwko drugiemu małżonkowi. Postępowanie w sprawie unieważnienia małżeństwa musi zostać wszczęte przez małżonka przeciwko drugiemu małżonkowi lub przez prokuratora bądź inną osobę trzecią uprawnioną do wszczęcia postępowania przeciwko obydwójmu małżonkom. Jeżeli osoba, przeciwko której wszczęto postępowanie, już nie żyje, należy wszcząć postępowanie przeciwko kuratorowi wyznaczonemu przez sąd.

Postępowanie należy wszcząć, składając pozew, który musi zawierać następujące elementy: oznaczenie sądu; oznaczenie stron i ich ewentualnych pełnomocników, miejsca zamieszkania oraz status w postępowaniu; prawo podlegające wykonaniu i fakty wraz z dowodami stanowiące podstawę dochodzenia tego prawa; szczegółowe informacje, na podstawie których można ustalić zakres kompetencji i właściwość sądu; oraz wyraźny wniosek o wydanie orzeczenia przez sąd. Pozew wszczynający postępowanie rozwodowe musi zawierać szczegółowe informacje dotyczące zawarcia małżeństwa, żywo urodzonych dzieci małżeńskich oraz, w razie konieczności, wszelkie dane, na podstawie których można ustalić uprawnienie do złożenia pozwu. Do pozwu należy również dołączyć, w postaci załącznika, dokumenty potwierdzające powyższe dane, jak również dokument (albo odpis lub wyciąg) przedstawiający fakty, które powód przytoczył jako dowody, oraz dokumenty, na podstawie których można ustalić zakres kompetencji i właściwość sądu, jak również inne okoliczności, które należy automatycznie uwzględnić, z wyjątkiem danych, które można zweryfikować na podstawie dowodu tożsamości. W tym ostatnim przypadku należy wskazać je w pozwie.

Zgodnie z ogólnymi przepisami dotyczącymi właściwości sądem właściwym w postępowaniu rozwodowym będzie sąd właściwy dla miejsca zamieszkania pozwanego. W przypadku gdy pozwany nie ma miejsca zamieszkania na terenie Węgier, właściwość ustala się według jego miejsca pobytu. Jeżeli miejsce pobytu pozwanego jest nieznane lub znajduje się za granicą, właściwość ustala się według jego ostatniego miejsca pobytu na terenie Węgier. W przypadku niemożności ustalenia takiego miejsca lub jego braku właściwość ustala się według miejsca zamieszkania powoda lub, w przypadku jego braku, według miejsca pobytu powoda. Ponadto w tym przypadku właściwy będzie także sąd właściwy dla obszaru, na którym znajduje się ostatnie wspólne miejsce zamieszkania małżonków. Oznacza to, że powód dysponuje swobodą wyboru, czy złożyć pozew do sądu właściwego zgodnie z ogólnymi przepisami dotyczącymi właściwości czy do sądu właściwego dla ostatniego wspólnego miejsca zamieszkania małżonków.

Jeżeli nie ma możliwości ustalenia właściwego sądu krajowego do przeprowadzenia sprawy rozwodowej zgodnie z powyższymi zasadami, właściwy będzie Centralny Sąd Rejonowy w Peszcie.

Po wszczęciu postępowania w sprawach małżeńskich przed danym sądem sąd ten będzie miał wyłączną właściwość w każdym nowym tego rodzaju postępowaniu – wszczętym w przypadku tego samego małżeństwa – dotyczącym praw majątkowych wynikających ze stosunku małżeństwa.

12 Czy mogę uzyskać pomoc prawną na pokrycie kosztów postępowania?

Zob. sekcja „[Pomoc prawna](#)”.

13 Czy istnieje możliwość wniesienia odwołania od orzeczenia rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa?

Od wyroku przysługuje apelacja. W sprawie wyroku dotyczącego unieważnienia małżeństwa lub rozwodu nie można jednak złożyć nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Nie można również wnieść o ponowne rozpoznanie sprawy dotyczącej unieważnienia lub rozwiązania małżeństwa.

14 Co powinienem zrobić, aby państwo członkowskie uznało orzeczenie rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa wydane przez sąd innego państwa członkowskiego?

Zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są automatycznie uznawane w innych państwach członkowskich; co do zasady nie ma zatem potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania o uznanie. Zgodnie z art. 37 rozporządzenia strona wnioskująca o uznanie zobowiązana jest do przedstawienia następujących dokumentów. Są to:

odpis orzeczenia spełniający warunki wymagane do uznania go za odpis posiadający moc dowodową oraz

świadcstwo określone w art. 39 rozporządzenia wydane przez sąd lub organ państwa członkowskiego pochodzenia na formularzu umieszczonym w załączniku I do rozporządzenia, a

ponadto, w przypadku wyroku wydanego zaocznie, oryginał lub uwierzytelniony odpis dokumentu stwierdzający, że pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny został doręczony stronie, która się nie stawiła; lub dokumentu stwierdzający, że pozwany zaakceptował orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości.

Zgodnie z art. 38 rozporządzenia sąd lub organ może zwolnić z obowiązku przedstawienia ostatnich dwóch dokumentów, jeżeli uzna, że posiada wystarczające informacje. Sąd/organ może także zażądać załączenia do powyższych dokumentów ich tłumaczenia. Węgierskie sądy i organy są zasadniczo w stanie przygotować takie tłumaczenia.

Zgodnie z art. 21 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 każda ze stron może złożyć wniosek o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim. W takim przypadku strona wnioskująca o uznanie orzeczenia musi złożyć wniosek z załączonymi wspomnianymi wyżej dokumentami do właściwego sądu, którym będzie sąd rejonowy (*járásbíróság*) działający przy siedzibie sądu okręgowego (*törvényszék*) właściwy dla miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu strony przeciwnej na terenie Węgier (w przypadku Budapesztu – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie) lub, jeżeli strona przeciwna nie ma ani miejsca zamieszkania, ani miejsca zwykłego pobytu na terenie Węgier, sąd rejonowy działający przy siedzibie sądu okręgowego właściwy dla miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu na terenie Węgier strony wnioskującej o uznanie (w przypadku Budapesztu – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie). Jeżeli również strona wnioskująca o uznanie orzeczenia nie ma miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu na terenie Węgier, wniosek można złożyć w Centralnym Sądzie Rejonowym w Budzie. Sąd stosuje do postępowania odpowiednio przepisy art. 28–36 rozporządzenia.

Jeżeli uznanie orzeczenia jest niezbędne w celu dokonania wpisu do węgierskich ksiąg stanu cywilnego, zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia, wniosek o uznanie wraz z dokumentami wymienionymi powyżej należy przekazać urzędnikowi stanu cywilnego.

15 Do którego sądu należy się zwrócić, aby sprzeciwić się uznaniu orzeczenia rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego? Jaka procedura ma zastosowanie w takich sytuacjach?

Zgodnie z art. 21 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 każda ze stron może złożyć wniosek o nieuznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim. W tym przypadku strona kwestionująca uznanie orzeczenia musi załączyć do swojego wniosku odpis orzeczenia, które spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności, jak również świadectwo, o którym mowa w art. 39 rozporządzenia, wydane przez sąd lub organ państwa członkowskiego pochodzenia na formularzu umieszczonym w załączniku I do rozporządzenia. Właściwym sądem będzie sąd rejonowy działający przy siedzibie sądu okręgowego właściwy dla miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu strony przeciwnej na terenie Węgier (w przypadku Budapesztu – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie) lub, jeżeli strona przeciwna nie ma ani miejsca zamieszkania, ani miejsca zwykłego pobytu na terenie Węgier, sąd rejonowy działający przy siedzibie sądu okręgowego właściwy dla miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu na terenie Węgier strony kwestionującej uznanie orzeczenia (w przypadku Budapesztu – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie). Jeżeli również strona kwestionująca uznanie orzeczenia nie ma miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu na terenie Węgier, wniosek można złożyć w Centralnym Sądzie Rejonowym w Budzie. Sąd stosuje do postępowania odpowiednio przepisy art. 28–36 rozporządzenia.

16 Jakie przepisy prawa odnoszące się do rozwodu stosuje sąd w postępowaniu rozwodowym pomiędzy małżonkami, którzy nie mieszkają w danym państwie członkowskim, lub którzy są obywatelami różnych państw?

Na Węgrzech obowiązuje rozporządzenie Rady (UE) nr 1259/2010 w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej. W związku z tym we wszystkich sprawach posiadających aspekt zagraniczny prawem stosowanym przez węgierskie sądy będzie prawo określone w rozporządzeniu. Z zastrzeżeniem ograniczeń w rozporządzeniu małżonkom przyznaje się swobodę wyboru prawa właściwego (art. 5–7) i ustala łączniki określające prawo właściwe wyłącznie w przypadku niedokonania wyboru przez strony (art. 8–10).

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

This webpage is part of an EU quality network

Ostatnia aktualizacja: 17/12/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.